

דברים לזכרו של מאיר וינוקור

זיכרונות ממאיר

קשה לכתוב על מאיר, שהיה דמות נוכחת ובולטת בחברה, אך נעדר ממנה בשנים האחרונות. מאיר היה אדם חופשי ברוחו ובחשיבתו. המבטא האנגלו-סקסי יחד עם האיפוק והעדינות שבו ביטאו מטען ומזג קצת חיצוניים לחברה שלנו, אשר אפשרו לו התבוננות חשובה ומפרה על התהליכים המתקיימים בה.

כמה זיכרונות אישיים:

המפגש הראשון בינינו היה בראיון הקבלה למכון, מאיר היה אז יו"ר ועדת הקבלה. כדי לחסוך לי קשיים בהגעה אליו לביתו אז בעין כרם, הוא הציע בטלפון שאחכה לו בגינה הציבורית במרכז השכונה והוא כבר ימצא אותי. כך היה. התקשרתי והמתנתי בשעה היעודה. ראיתי דמות רחוקה יורדת לאיטה מההר ועושה את דרכה לכיווני. עלינו לאט, ללא אומר, את הדרך חזרה לביתו. כשהגענו הוא הציע לי כוס מים ושניקח כמה דקות כדי לתת לנשימות להירגע. הציע שאולי ההתנשפויות שלי הן אולי גם מהתרגשות. אולי. איזו התחלה! הדקות האלה זכורות לי יותר מהראיון עצמו, שהיה נעים ונוגע. הן מסמנות עבורי את החופש הפנימי שהיה לו לעשות את מה שבעיניו היה נכון לעשות. אני מניח שבעיניו זה היה לא יותר מהחזקה נכונה של הסיטואציה.

זמן קצר לאחר סיום ההכשרה שלי, נוצר מפגש מחודש. מאיר היה לסירוגין יו"ר וסגן יו"ר החברה (יחד עם אירנה מלניק), אני הייתי חבר בוועדת התקנון. הוא התקשר להתייעץ באשר למהלך של ועד החברה להביא לאסיפה הצעה לביטול ההצבעה החשאית על חברות מלאה בחברה, שהייתה תנאי מקדים לקבלת מעמד של אנליטיקאי מנחה. באותם ימים, הדיונים הפומביים באסיפות על כל מועמד לחברות מלאה, וההצבעה החשאית שבאה לאחריהן, אשר דרשה רוב מיוחס של שני שלישי, היו מקור לפגיעה, לחשדנות רבה ולשאלות אתיות. עם זאת, לא מעטים בחברה חששו משינוי כה גדול. הרשימה אותי הפתיחות הרבה של מאיר, לשתף אותי, אז חבר צעיר מאד בחברה, בהתלבטויותיו ובחששותיו מפני ביצוע המהלך. מאיר אהב לחשוב ביחד, להציע ולשחק באפשרויות. בשיחות שהיו גיליתי את סבלנותו הרבה, והחשיבה לפרטי פרטים שאפיינה אותו. חלפו שנתיים עד שהוא ואירנה הביאו את הנושא להצבעה סופית, שהתקבלה בצורה טובה. מהלך זה עיצב את פני החברה עד היום.

לקראת סיום כהונתם מאיר ואירנה הקימו בעקבות פניה של ה IPA, קבוצת מחקר על תצפיות קליניות אודות שינויים אצל מטופלים באנליזה עפ"י מודל שפותח. למאיר היה עניין מיוחד בכך: מתחילת דרכו המקצועית הוא התעניין בדיאלוג ובשילוב בין גישות. הוא האמין כי יזמה כזו תתרום גם לשיח מכבד ואמיתי בין גישות בחברה. מאיר ביקש ממני לרכז את הקבוצה. במשך שלוש שנים נפגשנו, תשעה חברים, אחת למספר שבועות למשך מספר שעות, כדי לדון בשעות אנליטיות שהביאו המשתתפים. לאחר מכן, יזמנו מאיר ואני, ביקור בן שבוע ימים בארץ, של שלושת מובילי הפרויקט מהחברה האורוגוואית (ריקרדו ברנרדי, מרינה אלטמן, וביאטריס דה ליאון דה ברנרדי). עבדנו יחד באינטנסיביות רבה, במשך כשנה על הביקור, והתיידדנו. גיליתי את שאר הרוח-שבו, ההומור והטעם הטוב. באחת הפעמים כתבתי לו: "יום בו אני לא משוחח אתך -מרגיש לי כיום חסר". שיאו של הביקור היה שלוש סדנאות מקבילות בנות שמונה שעות, של תצפיות קליניות על אנליזות, בהן השתתפו ארבעים חברים ומתמחים. הסדנה המחישה באופן חווייתי עד כמה יכול להתאפשר שיח קליני פורה ועמוק בין משתתפים מגישות שונות.

אני זוכר את ההרצאה האחרונה שלו בחברה בשנת 2019 שכותרתה "לקראת פרקטיקה פסיכואנליטית אקלקטית קלינית ממושמעת וקריאטיבית- כמה אופני אינטגרציה בין ראיות שונות". הוא דיבר בהרצאה בין השאר על היכולת לקלוט רמזים, מסרים נסתרים, מתוך הקשבה פנימית לסמוך

למודע, ולמצוא מחדש קטעי תיאוריה רלוונטיים לרגע הנתון. מאיר השתמש בהמשגות ספרותיות שפותחו על אופני ראיית המציאות האנליטית: הקומית, הטרגית, הרומנטית והאירונית. ההרצאה ביטאה את היכולת המיוחדת של מאיר להביט על המעשה האנליטי במלוא מורכבותו כמעשה אמן.

הוא יחסר לנו.

אילן ברנט

* * *

Meir
Winokur

Meir and I shared common backgrounds in Southern Africa, growing up in strongly Zionist families and in Habonim youth movement. He was born in Cape Town in 1943. Meir always identified with Israel and planned to make aliyah. He achieved that in 1961 – volunteered for army service in Mahal – studied for MA at HU clinical psychology – followed by a Phd in Clinical Psychology at Rutgers University, New Jersey .

I met Meir in Jerusalem through our being candidates in the 1980's – he was in after me. We and the two families together with Neta and Tova מחרוזת one Aloni and his family became friends. He was married to Miriam with two children Ori and Noga, of whom he supported, valued and was very proud their individuality. They are both now married and with children. Their old Jerusalem home in Ein Karem was a relaxed, warm, comfortable and hospitable home, enriched by his paintings on the walls.

We participated in a peer supervision group for many years along with Rivka Eiferman, Shlomit Cohen, Gila Horesh, Irene Melnik, Raya Kalinhoff and others. As candidates he was in analysis with Anne Marie Sandler while I was in supervision with Joseph Sandler. Both Sandler brought a combination of great experience, professionalism, international reputation and authority without ever being authoritarian, together with a very personal and intimate manner of relating to patients, supervisees and colleagues. Meir shared with me many of his very positive experiences in analysis with Anne Marie and supervision with Batsheva Adler, in both of which he found firm support for his development. Around 2000 we both added clinics in Tel Aviv and shared the driving together to and from Jerusalem, having lots of time to share experiences in therapies, analyses and supervisions.

Meir always had a strongly non-conformist, dualistic and integrative intellectual approach in life – whether in politics in SA and in Israel. In SA he was firmly and actively anti-apartheid – anti-establishment, individualist and – and always able to and committed to seeing the other/African side of the racial conflict in South Africa - later the Arab/Palestinian side in Israeli politics.

Meir strongly believed in an approach integrating the various schools in PA – he had a special capacity for finding the value and clinical effectiveness of each approach. He was never tempted to take refuge from the complexity of life to what could be the comfort and illusion of reducing things to simplicity. For many years he was head of training at conselling service of HU Jerusalem. He led an ongoing seminar-study group on integrative approaches in psychotherapy for many years. Maybe it was in response to his thoroughly integrative capacity of his that I once made a slip of the tongue and called him "Winnicott" instead of "Winokur". He was very amused and flattered by that compliment. That same deeply integrative approach is perhaps what made possible the unusual arrangement he made with Irene Melnik of rotating/sharing the presidency of the society.

In recent years I noticed with sadness Meirs gradual and then total withdrawal from participation in the society, but I had no idea of the deterioration in his health, so that his recent death came as a profound shock to me.

I will always miss his friendship, his modesty, his innovative, artistic and creative ability to always think of yet another way of thinking about things, his admirable ability to encompass and not take comfort in reducing the unfathomable complexity of life.

Yitzhak Bloom

April 2026.

* * *

Comments on the passing of Meir Winokur, PsyD

April 16, 2026

My wife and I met and became friends with Meir Winokur during my sabbatical in 1976-77 at the Hebrew University's Student Counseling Center. Not long after, Meir decided to come to Rutgers to attain a PsyD, a relatively new degree at that time. He came around the same time as a cohort of Israeli master's level psychologists who were looking for the kind of professional training that we offered. This included Ron

Levy, Meir Na'aman, Michael Shoshani, Aiton Birnbaum, and quite a few others over the years.

Meir attended a course I gave for advanced graduate students in which we read recently published books relevant to psychodynamically oriented psychotherapy, among them Paul Wachtel's book *Psychoanalysis and Behavior Therapy: Toward an Integration*. We both questioned some of the premises in that book, and decided to watch Arnold Lazarus, a Rutgers behaviorally oriented colleague, conduct therapy to inform ourselves further. We then co-authored an article entitled, "Some Limits to the Integration of Behavior Therapy and Psychoanalytic Therapy", drawing on that experience as well as the literary critic Northrup Frye's four "visions of reality"—the comic, tragic, romantic and ironic-- to compare the two therapies, which was published in the *American Psychologist*. It evoked strong reactions, particularly from Albert Ellis in a commentary in that journal. Subsequently, we co-authored other articles and a book chapter extending our ideas, for example, to humanistic therapies, and also wrote about brief psychodynamic therapy.

Meir was a wonderful collaborator. He was smart, well-read, clinically sophisticated and a pleasure to work with. Put simply, we hit it off. Without his collaboration I doubt that I would have written as much or as meaningfully about these topics. I am truly indebted to him for that. We remained friends over the years, corresponding from time to time, and my wife and I visited him and his wife, Miriam, in Ein Karem during our visits to Israel.

Re my dear (secular) friend, Baruch Dayan Emet. *Zichrono Livracha.*

Stanley Messer, Ph.D.
Distinguished Professor Emeritus
Rutgers University

* * *

על מאיר וינקור

עם מותו של מאיר אבד לנו חבר יקר שבמשך שנים רבות תרם להתפתחותה של החברה. הוא התאפיין בקולגיאליות, באכפתיות, בשיקול דעת ענייני, ובגישה דמוקרטית ופרגמטית, שהרחיקה אותו מכל כיתתיות, נוקשות או דוגמטיות.

בשנים 2012-2014 הנהיגו הוא ואירנה מלניק את החברה, בהסדר חד פעמי שבו שנה אחת הוא כיהן כיו"ר ואירנה כסגניתו, ובשנה השנייה הם התחלפו בתפקידים אלה.

מבין תרומותיהם הרבות באותה תקופה, אציין שינוי אחד חשוב: ביטול סופי של מנהג ההצבעות החשאיות, שהעכיר לא פעם את היחסים בין החברים.

תזכורת: במשך שנים רבות חברים רבים עברו שלוש הצבעות חשאיות, שבהן היה על החבר לקבל רוב של שני שלישים. ראשונה הייתה הצבעה על התקבלות כ"חבר נלווה"

עם השלמת ההכשרה במכון; הצבעה זו הייתה הראשונה להתבטל כבר בשנות השמונים, כשהוחלט שאם ועדת ההוראה מאשרת את סיום ההכשרה, הקבלה לחברה תהיה אוטומטית. ההצבעה השנייה הייתה על מעבר מ"חבר נלווה" ל"חבר מן המניין", והשלישית – על מינוי לאנליטיקאי מנחה. זו האחרונה בוטלה ב-1996, כשנקבע שמינוי לאנליטיקאי מנחה יתבסס רק על קריטריונים אובייקטיביים של שנות חברות וניסיון כאנליטיקאי, וללא דיון על "מי ראוי ומי אינו ראוי". בעקבות שינויים אלה נוקזו כל המתחים להצבעה על "חברות מן המניין". במקרים לא מעטים עברו חברים חוויית השפלה כשלא זכו לשני שלישי מהקולות. למשל, אם בעד המועמד הצביעו 60%, נגדו 10% ואילו 30% נמנעו, לעתים מפני שלא הכירו את אותו חבר (החברה הלכה וגדלה), המועמד לא עבר. מקרים אלה עוררו פרנויה, וניחושים - "מי הכשיל אותי ומדוע?"

בדיונים שהתנהלו אז ציינו חברים רבים שכלל לא ברור מה ההבדל המהותי בין "חבר נלווה" ו"חבר מן המניין", הבחנה שהתבטלה כבר בחברות רבות ב IPA. הוועד בראשות מאיר ואירנה הציע לבטל גם את "ההצבעה החשאית האחרונה". עלו להחלטה שתי אופציות: שהמעבר בין שתי קטגוריות החברות ייעשה אוטומטית לאחר שנתיים, או שעצם ההבחנה תתבטל. בהצבעה היה רוב לאפשרות השנייה, ומאז כולנו פשוט חברים, ללא דירוג היררכי. השינוי שהובילו מאיר ואירנה, והתקבל ב-2014, היה שינוי אמץ וקונסטרוקטיבי.

עמנואל ברמן

* * *

לזכרו של מאיר וינוקור

מאיר היה המדריך השלישי שלי בהכשרה. בתחילת ההדרכה נדדתי איתו בכמה קליניקות בת"א עד שמצא את זו המתאימה. בסוף זוכרים פרטים קטנים, זוטות, והמעברים האלה אפשרו שיחות בנושאים אחרים כמו ציור וההשפעה שמשרה כל חדר על יושביו. מאיר היה אדם רגיש וגם פגיע, חכם ומעמיק, מתעקש למצוא את האמירה הכי מדויקת. שיתפתי אותו גם בדברים שמעבר להדרכה והוא ידע לשמור על המקום הנכון, קרוב, אמפטי, לא טיפולי ולא חודרני מדי ומצד שני גם לא זהיר ושמור מדי. אנושי מאד מאד ואותנטי. כשאבי נפטר מאיר הגיע לניחום אבלים עם מגש סושי.

כשסיימתי את ההכשרה מאיר הזמין אותי להשתתף בקבוצת עמיתים. אהבתי לשמוע אותו מביא מקרים להתייעצות. הוא תאר בצורה מפורטת ומוחשית דקויות שהטרידו אותו, ועד היום אני זוכרת כמה סיטואציות, גם אתיות, בהן התלבט. מאיר נזר מאד בכבודם של מטופליו והיה קפדן בענייני סודיות. הקשר נמשך כמה שנים אחרי סיום ההכשרה.

הופתעתי והצטערתי מאד על מותו של מאיר, הוא המשיך להיות נוכח בעולמי הפנימי, חשבתי שמתישוהו נחדש את הקשר. אני מצטערת על השנים האחרונות בהן לא היינו בקשר.

יהי זכרו ברוך.

מיכל הירשברג